

יום ד', יג' בכסלו תשנ"ט (2 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כיום, גלגל 4260 (499 ט"ו), נגמר רב'נא בר רב הונא,
בסוף הקופר האמריקאי. הוא היה, 'אז' אס' ד'א, רב אש'י,
מזר אר' הילמוז (בכ"ל). [לוח דבר בעתו]

וימאמר יבא, ממוך נוסד, מ'צ' אוכל באוילסו -
הרמור ממוך ע'ון א פ'לס פלגול, פ'לס, ו'לסלח:

בידוע ומפורסם, היה הגאון, רבי אליהו מוויילנה (הגר"א) בורח מן הכבוד. ולא היה רוצה לקבל איזו משרה שהיא, גם הכבודה ביותר. כשעדת ישראל בוויילנה הפצה למנות אותו לרב ראשי של כל העדה, סרב בכל תוקף. הוא היה מסתתר בחדרו, שהיה גם בית-מדרשו, ושם היה מתרחק עד כמה שאפשר מלהפגש עם האנשים שרצו לחלוק לו כבוד. בוויילנה נחשב הגר"א לקדוש וטהור, ורבים היו רוצים לקבל את ברכתו על כל צרה שבאה עליהם, אבל רק בקושי הצליחו אחדים להכנס לבית-מדרשו ולקבל ממנו ברכה. ברם, כשהתחיל המבקש להגיד לו: רבנו, אני רוצה לספר לך על מצבי, היה הגר"א תיכף מפסיקו, ואומר לו: אם תקרא אותי בתואר "רבנו", לא אודקק לשמוע את דבריך. אני יהודי פשוט כמוך, וכמובן שכל ברכה של יהודי חשובה ויקרה. מידת הענוה שלו היתה כל כך גדולה, עד שאחדים מתלמידיו הרשו לעצמם לשאול אותו על מידת ענוותנותו היתירה, שהיא נגד דברי חז"ל שאמרו: "תלמיד חכם צריך שתהיה לו שמינית שבשמינית" (של גאון). החזיר להם הגר"א תוך-כדי-שאלה: חז"ל אמרו בלשון אחרת, שכן אמרו במסכת סוטה (ה' א'): "ת"ח צריך שיהא בו אחד משמונה שבשמינית". הרי שדקדקו חז"ל והזכירו גם לשון זכר (אחד משמונה) וגם לשון נקבה (שבשמינית). ומתוך זה נראה שכוונת חז"ל היא אחרת לגמרי, כי כשאנו מתחילים למנות את פרשיות התורה, הרי הפרשה השמינית היא פרשת וישלח (בראשית, נח, לך לך, וירא, חיי שרה, תולדות, ויצא, וישלח). הפרשה נקראת כמובן בלשון נקבה, אבל כשמגיעים לפסוק השמיני של הפרשה השמינית הזאת, הרינו קוראים את הפסוק "קטונתי מכל החסדים", וזהו כוונת חז"ל: שתלמיד חכם צריך לזכור את הפסוק השמיני של הפרשה השמינית ולהיות קטן בעיניו...

אשרי האדם שלא יתנחל! !